

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jeśli skutkiem uznania określonych postanowień umownych, określających sposób spełnienia świadczenia przez strony (jego wysokość), za nieuczciwe warunki umowne w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ miałby być niekorzystny dla konsumenta upadek całej umowy, możliwe staje się wypełnienie luk w umowie nie w oparciu o przepis dyspozytywny stanowiący jednoznaczne zastąpienie nieuczciwego warunku, ale w oparciu o przepisy prawa krajowego, które przewidują uzupełnienie skutków czynności prawnej wyrażonych w jej treści również przez skutki wynikające z zasad słuszności (zasad współzycia społecznego) lub ustalonych zwyczajów?
- 2) Czy ewentualna ocena skutków upadku całej umowy dla konsumenta powinna następować przy uwzględnieniu okoliczności istniejących w chwili jej zawarcia, czy też w chwili zaistnienia sporu pomiędzy stronami odnośnie skuteczności danej klauzuli (powołania się przez konsumenta na jej abuzywność) i jakie ma znaczenie stanowisko wyrażane w toku takiego sporu przez konsumenta?
- 3) Czy możliwe jest utrzymanie w mocy postanowień stanowiących w myśl norm dyrektywy 93/13/EWG nieuczciwe warunki umowne jeśli przyjęcie takiego rozwiązania byłoby w chwili rozstrzygania sporu obiektywnie korzystne dla konsumenta?
- 4) Czy uznanie za nieuczciwe postanowień umownych określających wysokość i sposób spełnienia świadczenia przez strony może prowadzić do sytuacji, w której ustalony na podstawie treści umowy z pominięciem skutków nieuczciwych warunków kształt stosunku prawnego odbiegać będzie od objętego zamiarem stron w zakresie obejmujących główne świadczenie stron, w szczególności – czy uznanie za nieuczciwe postanowienia umownego oznacza, że możliwe jest dalsze stosowanie innych, nieobjętych zarzutem abuzywności postanowień umownych, określających główne świadczenie konsumenta, których uzgodniony przez strony kształt (wprowadzenie ich do umowy) był nierozdzielnie związany z zakwestionowanym przez konsumenta postanowieniem?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-216/15,
Dôvera zdravotná poisťovňa/Komisja, wniesione w dniu 19 kwietnia 2018 r. przez Republikę
Słowacką**

(Sprawa C-271/18 P)

(2018/C 259/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová)

Druga strona postępowania: Dôvera zdravotná poisťovňa a.s., Union zdravotná poisťovňa, a.s., Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu z dnia 5 lutego 2018 w sprawie T-216/15, Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s./Komisja Europejska, którym Sąd uwzględnił skargę Dôvery;

- Oddalenie skargi wniesionej przez Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s. jako bezzasadnej;
- Obciążenie Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s. i Union zdravotná poisťovňa, a.s. kosztami postępowania.

Na wypadek gdyby Trybunał doszedł do wniosku, że nie dysponuje wystarczającymi informacjami do ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, Republika Słowacka posiłkowo wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 5 lutego 2018 w sprawie T-216/15, Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s. /Komisja Europejska, którym Sąd uwzględnił skargę Dôvery;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i
- pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach do orzeczenia kończącego postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania Republika Słowacka podnosi cztery zarzuty uzasadniające uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu:

1. W ramach pierwszego zarzutu odwołania Republika Słowacka podnosi, że Sąd w zaskarżonym wyroku przekroczył swoje uprawnienia kontrolne, którymi dysponuje w ramach kontroli decyzji Komisji Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa. Związane z tym utrwalone orzecznictwo Trybunału jest jednoznaczne i zdaniem Republiki Słowackiej nie zostało w tym wypadku zachowane. Republika Słowacka twierdzi, że Sąd w zaskarżonym wyroku nie respektuje szerokich uprawnień dyskrecjonalnych Komisji Europejskiej przy złożonych ocenach ekonomicznych i nie ustalił istnienia oczywiście błędnej oceny Komisji Europejskiej, ale zadowolili się po prostu zastąpieniem oceny Komisji Europejskiej swoją własną, dokładnie przeciwną oceną, przekraczając w ten sposób swoje uprawnienia kontrolne.
2. W ramach drugiego zarzutu odwołania Republika Słowacka podnosi, że Sąd w zaskarżonym wyroku pod dwoma względami wypaczył przedłożone mu dowody poprzez dokonanie rzeczowo nieprawidłowych ustaleń faktycznych, przy czym nieprawidłowość ta jasno wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Zarzucane wypaczenie dowodów dotyczy zarówno elementu korzyści, jak i elementu konkurencji w słowackim systemie obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego.
3. W ramach trzeciego zarzutu odwołania Republika Słowacka podnosi, że Sąd dopuścił się błędu w ocenie prawnej klasyfikacji słowackiego systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego, przez co naruszył art. 107 ust. 1 TFUE a jednocześnie zasadę pewności prawa. Zaskarżony wyrok jest niespójny z wcześniejszym orzecznictwem Trybunału dotyczącym systemów zabezpieczenia społecznego. Konkretnie Sąd (i) rozstrzygnął w przeciwny sposób niż Trybunał we wcześniejszych wyrokach w podobnych przypadkach, (ii) rozstrzygnął tak samo jak Trybunał we wcześniejszych wyrokach w odmiennych przypadkach oraz (iii) nie zachował podstawowego podejścia we wcześniejszym orzecznictwie Trybunału, że kwalifikacja konkretnego systemu zabezpieczenia społecznego opiera się na jego dominujących cechach.
4. W końcu Republika Słowacka w ramach czwartego zarzutu odwołania twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wiele braków, które uzasadniają uchylenie zaskarżonego wyroku przez Trybunał. Konkretnie chodzi o to, że (i) Sąd w ogóle nie wyjaśnił niektórych swoich ustaleń i poglądów (które do tego są kluczowe), że (ii) uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest pod wieloma względami niespójne a Sąd sam sobie w nim zaprzecza oraz że (iii) Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie uwzględnił istotnych twierdzeń Komisji i Republiki Słowackiej. W ten sposób Sąd naruszył wymóg uzasadnienia wynikający z art. 36 w związku z art. 53 ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.